

Mi jam estis en Aŭstralio dufoje. En 1992/93 kiel interŝanĝa studento en la altlernejo Ocean Reef, kaj en 1995/96 por reviziti mian antaŭan gastigan familion. Nun mi volis reiri al Aŭstralio por viziti ilin. Sed mi ne plu ŝatis flugi. Ĉar, unue, flugado estas tre energi-malspara, do malbona por la medio, kaj due, oni ne vidas la landojn survoje. La nura avantaĝo pri aviadilo estas ĝia rapideco. Kontraŭe, la plej energi-ŝpara transportrimedo estas la biciklo, kiu ankaŭ plej bone permesas malkovri la landojn kaj renkonti la homojn survoje. Mi do biciklos!

Lun tagon en majo 2005 tion mi decidis kaj tuj iris al la librovendisto por aĉeti librojn verkitajn de homoj kiuj dum pluraj jaroj biciklis ĉirkaŭ la mondo. Mi volis legi pri iliaj spertoj. Kaj ju pli mi legis, des pli mi estis konvinkita ke tion mi ŝatas. Nenio plu povis haltigi min bicikli al Aŭstralio. Por maltrahi la varmegon aŭ la vintron en Irano kaj la musonon en Hindujo, mi decidis ekvojaĝi en junio 2006.

Intertempe mi ankoraŭ laboris por ŝpari monon, samtempe mi preparis min. Mi vizitis kurson ĉe la universitato de Bazelo por lerni la persan lingvon. Tiel almenaŭ en Irano mi ne estos devigata paroli la anglan. Mi ekprogramis retpaĝon, ĉar mi volis raportari pri mia vojaĝo dum mi estos survoje kaj tiel resti en kontakto kun miaj parencoj kaj amikoj. Kaj dum la duona jaro antaŭ mia ekiro, mi preparis mian ekipaĝon. Mi aĉetis mapojn, vizojn por Irano kaj Pakistano, tendon, dormsakon, kaj plej grave mian ruĝan biciklon, kiu devus porti min al Aŭstralio. Mi vakciniĝis, mi malsubskribis mian laboron, mi malluis mian loĝejon.

La 24-an de junio 2006 mi estis preta kaj adiaŭis miajn amikojn

Turkio

en Bazelo por stiri la ruĝan biciklon Aŭstralien. Dum la unuaj tri tagoj akompanis min mia koramikino. Post nur kvar kilometroj ni jam trapasis la unuan landlimon, tiun de Germanio. Ni sekvis la riveron Rejno, foje je la germana, foje je la svisa flanko. Je la dua vespero ni renkontis aliajn biciklistojn en kampadejo. "Kien vi iros?" ili demandis. "Li iros al Aŭstralio", tuj respondis mia kunulino, "sed mi nur akompanas lin dum tri tagoj". "Nu... jes, tio estas mia celo", mi konfesis al la mirigitaj biciklistoj. Mi mem ankoraŭ apenaŭ povis kredi, ke mi estas survoje al Aŭstralio, la patra domo ankoraŭ estis nur kelkdek kilometrojn for. Ankoraŭ tiu vojaĝo sentiĝis kiel semajnfina ekskurso.

Ja estis stranga sento en la komenco kiam mi diris al homoj ke mi biciklos al Aŭstralio. La lando estas neimagineble for, kaj mi tute ne sciis kio atendos min. Neniam antaŭe mi estis en Azio, krom antaŭ multaj jaroj por unu tago en Kuala Lumpur kiam mi atendis la aviadilon por Aŭstralio. Kaj jen, mi estis survoje por trabcikli Azion por atingi Aŭstralion iom pli ol unu jaron poste. Freneze!

Post ses tagoj, trapasinte Alpoj, mi forlasis Svislandon kaj eniris Italion. Jam ekde nun, ĉiu loko estos nekonata al mi. Plenĝoje mi enbiciklis tiun vastan, al mi nekonatan mondon por esplori ĝin. Je ĉiu vespero en mia tendo mi studis la mapojn por decidi pri mia vojo la tagojn poste. Rapide mi volis trapasi Eŭropon por

atingi Istanbulon. Ĝis Istanbulo jam estas longa vojo, preskaŭ 3000 km, sed iel mi sentis, ke nur tie mi vere komencas mian vojaĝon.

Survoje al Istanbulo la landoj estas malgrandaj, je ĉiu semajno mi trapasis du aŭ eĉ tri landlimojn. En ĉiu nova lando mi devis antaŭkalkuli kiom da mono mi bezonos kaj ne preni tro da iu monspeco el la bankaŭtomatoj. En Kroatio mi povis ĝui por la unua fojo la gastamikecon de la Pasporta Servo. En Serbio mi sekvis la belan riverbordon de Danubo. Kaj post trapaso de Bulgarion mi vizitis en Edirne, Turkio, por la unua fojo moskeon. Ĝis la fino de mia vojaĝo mi vizitis multajn moskeojn, sed tiuj de Edirne restis la plej impresaj por mi. Eble ĉar estis la unuaj, sed certe ankaŭ pro ilia grandeco kiu sentigis al mi mian malgrandecon en tiu mondo, aŭ pro la komforta varmuma tapiŝo, kiu sentigis al mi, ke malgraŭ mia malgrandeco mi tamen estas parto de tiu granda bela mondo.

En Istanbulo mi paŭzis dum dek tagoj. Mia amikino tiam havis unu semajnon da ferioj, do ŝi venis viziti kaj adiaŭi min el Eŭropo. Per ŝipo mi trapasis Bosporon. Turkio estis la unua granda lando, kie mi pasigis pli ol unu monaton. Ofte en la varma vetero de la turkaj montaroj mi profitis de la frumatena kanto de muezinoj el proksimaj moskeoj por vekigi. Rapide mi matenmanĝis, pakis mian biciklon, kaj kiam la homoj elvenis la moskeon, mi jam ekbiciklis en la matena lumo ĵus antaŭ sunleviĝo.

Kiam post iu longa bicikla tago mi piede trapaŝis la bazon en Kastamonu kaj ĝuis ĝian etoson, mi rimarkis ke mi estas la nura okcidentano, kaj ke tute ne ekzistas la kutimaj internaciaj ĉenoj da restoracioj aŭ vendejoj. En simpla restoracio tiu vespermanĝis kaj agrable mi fartis, ke jen mi estas en iu tute alia kulturo, en alia mondo. La ĉiutaga vivo de la homoj ĉi-tie ja estas alia ol mia kutima vivo. Mi ridetis kiam mi pensis, ke mi fakte transigis min mem per biciklo en tiun kulturon, en tiun alian mondon. Mi miris, kiel facile estis. Mi nur uzis la forton de mia propra korpo. Eĉ ne unu guton da nafto mi bezonis kaj neniun komplikan teknikon, nur

Irano

